

Лација. Поново су се на бојном пољу појавиле римске заставе с дрвеним иницијалима S.P.Q.R. ... " [41, т.5, 126-127]. И тако даље.

Важно је питање: какав је био карактер хришћанског култа до Григорија Хилдебранда (XI в.)? Проучавање материјала показује да је тај култ, по свој прилици, био исти као пагански бахуски култ, који је описан у класичним изворима, што се данас сматрају за древне и античке. У [13] је дато посебно много података о томе да је званична проституција била неодвојиви део средњовековног хришћанског култа.

У традиционалној хронологији је сачувано много трагова тог хришћанско-бахуског култа. На пример, код средњовековних хришћана, према наводима специјалиста за традиционалну историју религије, (в., на пример, цитате у [13]) религиозни ритуал је укључивао и ноћна окупљања "агапе" ("заљубљенике ноћи"). Ма колико средњовековни и савремени теолози настоје да нас убеди да су те хришћанске "вечери љубави" биле посвећене само изливима пријатељства, ипак само исконско значење речи "агапа" открива нешто сасвим друго [13]. За "братску љубав" у грчком се увек употребљавала и употребљава се реч "филија", а реч "агапа" се употребљава искључиво за еротску љубав. И зато су "агапе" највероватније хришћански називи средњовековних баханалија дионисијског култа, са свим оргијастичним атрибутима, а које данас традиционална хронологија смешта у далеку прошлост (у антику). То што нам традиционална хронологија из историје средњовековне цркве приказује као изузетак, било је правило (на пример многобројни наводи о "развратности римских папа" објашњавају се распрострањеношћу обавезног хришћанског култа баханалија оргијастичког карактера, а не "деформацијама" непорочног ритуала). Управо такве паганске баханалије су и описане код Ливија, чија се "Историја" (в. резултате примене наших метода) уклопила у средњовековни Рим. Наравно, није било једноставно уништити бахуски култ (због његове очигледне привлачности), чему је Хилдебранд у XI в. посветио огромну пажњу. Касније је у решавање тог задатка (тј. у реформисање паганског хришћанског култа у "уздржанију верзију" хришћанства) била укључена и инквизиција. Познати средњовековни описи "ђавољих врзних кола" вероватно имају за оригинале управо те средњовековне "агапе" - баханалије антике, али које су (с гледишта реформатора цркве после Хилдебранда) претворене у "дело ђавољих руку". Напоменимо да су разуздани сексуални експеси били једна од основних карактеристика агапа - оргија. Природно је што је нова евангелистичка црква (тзв. "обновитељска црква", настала вероватно у време Хилдебранда у XI в.) преbacила одговорност за организовање агапа - оргија - баханалија на "ђавола" да би у пастви угушила сећање на сопствени култ из сасвим недавне прошлости. Тај култ је вероватно био бахуско-хришћански и описан је у античким класичним документима Средњег века, а данас је потиснут у далеку прошлост. По хипотези Н.А. Морозова потреба да се уништи хришћанско-бахуски култ, могла је бити изазвана широком распрострањеношћу венеричних болести у Европи.

Ипак, и поред успешности Хилдебрандових реформи, бахуски хришћански култ се још дуго држао у Западној Европи. Ево, на пример, Шанфлеријеве књиге "Историја карикатуре у Средњем веку" [105], која је анализирана у [13]. Карикатура обично користи реалне црте за то да би, деформишући их, скренула на